

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 51. S. Hieronymus contra Rufinum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

*fatione insinuat, se opus, quod tu promissè-
ras, fuisse executum, & ejusdem cum ipso
esse sententiæ, ab hac suspitione te purges,
neceffe est, ne tuo silentio consentire vi-
dearis.*

§. LI.

S. Hieronymus contra Rufinum.

Sanctus Hieronymus accepta hac epi-
stola cum versione, & præfatione Ru-
fini, ad Pammachium, & Oceanum lit-
teras dedit, in quibus se purgat, quod
laudibus Origenem ornasset, dicit, quod
ingenium ejus, & eruditionem lauda-
verit, non autem probaverit Doctri-
nam, quod ejus libris usus fuerit, sicut
S. Cyprianus scriptis Tertulliani, & sicut
libri Apollinaris contra Porphyrium, at-
que Historia Ecclesiastica Eusebii legun-
tur. Fatetur se Apollinarem, & Didy-
mum Magistros habuisse, imo etiam ali-
quando Judæum. Et subjungit: *Legi
Origenem, scio omnia, quæ scripsit, fidem
habete mihi, expertus loquor, venenata
sunt ejus dogmata, & verba Scripturæ
violenter detorquent.* Mores autem Ori-
genis, & immensos labores laudat. Fa-
tetur in erroribus suis esse excusationi
locum, at eum non patitur tanquam Apo-
stolum deprædicari, aut affirmari, ipsum
in nulla re fuisse deceptum. Quod at-
tinet ad Origenis apologiam, quæ S. Mar-

M 2

tyri

Sæculum IV, tyri Pamphilo tribuebatur, S. Hieronymus negat, opus Martyris esse, sed Eusebium illius auctorem dicit. Scripsit quoque ad Rufinum, nam in pace mutuo valuerant, cum Rufinus ex Palæstina discederet; leniter de ea præfatione conqueritur, in qua se Rufinus, dum in speciem laudat, re ipsa errorum Origenis reum faceret, rogatque, ne imposterum talia de se diceret, ne forte quidam alii ejusmodi insimulationem minus patienter ferant.

Simul S. Hieronymus libros Origenis de Principiis vertebat, quod eum Pamphilius, & Oceanus rogaverant, atque ipsemet agnovit, necessarium esse, ut nova versio componeretur, postquam versionem sibi missam cum Græco contulit; notat enim, a Rufino Origenis errores contra Trinitatem fuisse correctos, quos Roma non tulisset, sed alias opiniones reliquisse intactas, nempe de Angelorum lapsu, de animabus, de Resurrectione, de pluribus mundis, de rerum omnium restauratione. Omnes hos errores Rufinus, sicut in Autographo inveni-erat reliquit, aut etiam ex Dydimi commentariis confirmavit. Hinc S. Hieronymus officii sui esse existimavit, ut versionem hujus operis magis sinceram daret, in qua omnes Origenis errores æqualiter apparerent.

Hæc

A. C. 400.
c. 4. ep. 66.

*Apol. ad
Pamm. l. 1.
c. 2.*

S. Hieronymus.

Hac accepta Pammachius ad errorum *Sæculum IV.*
 enormitatem cohorrui, & ne in vulgus *A. C. 400.*
 emanarent, librum in cista conclusit; at *Hier. ad*
 quidam fratrum, zelo imprudenti actus, *Avit. ep. 59.*
 eum, ut legeret, commodari sibi petiit,
 promittens, se lectum sine mora reddi-
 turum, & Pammachius, nihil mali sub-
 esse ratus, tradidit. Ecce autem alter,
 vocatis confestim Notariis, totum opus
 tam celeriter exscribi curavit, ut ante-
 quam tempus, quo redditurum se librum
 promiserat, advenisset, restituerit. Hoc
 apogryphum aliis communicavit; sed li-
 brariorum erroribus plenum erat, & in
 multis locis sensu carebat, nec id mirum,
 si materiæ sublimitas, & Notariorum fe-
 stinatio perpendatur. Quare post annos
 decem, quidam, cui nomen Avitus, S. Hie-
 ronymum rogavit, ut sibi versionem pu-
 ram mitteret; misit ille, ut vero simul
 etiam præberet antidotum, epistolam ad-
 junxit, in qua errores, in omnibus qua-
 tuor libris de Principiis contentos, signat.
 S. Hieronymi versio desideratur, & sola
 Rufini superest.

Is ubi, S. Hieronymum, librum de
 Principiis vertisse, comperit, tam parum
 iram continuit, ut amici ejus Romæ cre-
 diderint, melius se facturos, si ei litteras
 S. Hieronymi Aquilejam non transmit-
 terent. Eo tempore libros tres adversus
 S. Hieronymum scribebat, qui haud diu

M 3

postea

Sæculum IV. A. C. 400. postea editi sunt; eo etiam ferme tempore Historiam Ecclesiasticam Eusebii, rogante, ut id faceret, Chromatio, Episcopo Aquilejensi, transtulit, adjunctis duobus libris, quibus usque ad Magni Theodosii obitum continuatur. Huic labori se vacasse testatur, quando Alaricus, Italiam ingressurus, alpes transcendebat.

§. XII.

Rufinus Romæ damnatus.

To. ult. Hier. Anastasius Papa sæpius Rufinum Romam citaverat, ut objecta dilueret. Ipse venire recusavit, & solummodo epistolam scripsit, qua excusationem obtendit; se triginta annos parentes suos non vidisse, & durum sibi visum, post tantillum tempus ab iis denuo separari; cœterum nimis fessum se a profectionibus, novam suscipere non posse. Præsumit, fidem suam ex persecutione, quam Alexandria tulisset, satis esse probatam; de persecutione sub Valente loquitur; nihilominus professionem fidei suæ de Trinitate, Incarnatione, carnis resurrectione, poenarum æternitate declarat, quæ Doctrinæ Catholicæ utcunque conformis est. De animarum origine tres opiniones refert, dicitque, nulli earum se calculum dedisse, sed manifeste illi Doctrinæ adhærere, quam Ecclesia docet, Deum